SEVİM ASIMGİL

Terk Etme Beni

ROMAN

"Gece karanlığında güvercin dallar üzerinde feryat ile zikrediyor, ben ise uykudayım. Bu hâl beni utandırsın!

3. BASKI

Hayat

Terk Etme Beni

© 2013, Hayat Yayıncılık, İletişim, Yapım, Eğitim Hizmetleri ve Tic. Ltd. Şti.
Tüm yayın hakları anlaşmalı olarak Hayat Yayınları'na aittir.
Kaynak gösterilerek alıntı yapılabilir; izinsiz çoğaltılamaz, basılamaz.
ISBN: 978-605-151-060-6

Sertifika No: 12451

Hayat Yayınları : 496
Edebiyat : 32
Kitabın Adı : Terk Etme Beni
Yazarı : Sevim Asımgil
Yayın Editörü : Erol Şahnacı
Metin Editörü : Özlem Başboğa
Tasarımı : Hayat Yayınları
Baskı Yeri & Tarihi : İstanbul, 2020
Baskı & Cilt : Ezgi Matbaacılık San. Tic. Ltd. Şti.
Sanayi Cd. Altay Sk. No: 14 Bahçelievler / İstanbul
Tel: (212) 652 62 62
Sertifika No: 45029

Hayat Yayın Grubu

Molla Gürani Mahallesi, Oğuzhan Caddesi No: 15 Kat: 3
Fındıkzade - Fatih / İstanbul
Tel: 0212 613 11 00 Gsm: 0530 290 99 78 Faks: 0212 613 11 55
www.hayatyayinlari.com - e-posta: hayat@hayatyayinlari.com
twitter.com/hayatyayinlari - facebook.com/hayatyayinlari.com

SEVİM ASIMGİL

Terk Etme Beni

Hayat

Dr. Sevim Asımgil

Sevim Asımgil, Türk Devleti'nin Batı Trakya'da Müslüman çocukları için açtığı imtihanı beş yüz elli talebe arasında en iyi dereceyle kazanmış ve ilkokuldan sonra eğitimine Türkiye'de devlet bursuyla devam etmiştir. Ortaokulu ve liseyi Bursa'da bitirmiş, yüksek öğrenimini İstanbul Üniversitesi Diş Hekimliği Fakültesi'nde tamamlamıştır.

1988'de muayenehanesini kapatarak mesaisini tamamen yazı yazmaya ve sohbetlere ayırmıştır.

Zaman zaman, çeşitli gazete ve dergilerde yazıları neşredilen yazar, Türkiye'de ve yurt dışında seri olarak konferanslar vermektedir.

Yazarın altmışa yakın kitabı yayınlanmıştır. Toplumun değer yargılarını ön plana çıkarıcı romanları ve hikâyeleri mevcuttur. Bunlardan Kadın İlmihali, Mutluluk Yolu, Evlilik, Muhteşem Birliktelik isimli kitapları da Almanca'ya tercüme edilmiştir.

Evli ve iki çocuk annesidir.

Romanları / Hikayeleri

- Dönme Artık Çok Geç
- Sevda Geri Dön
- İşte Hayat Bu
- Ayrılık Yarı Ölmekmiş
- Diana
- Dilara
- Düğünümde Ağlama
- Aşka Çıkış Yok
- Güller Açarken Gel
- Hayatımdan Çık Git
- Terk Etme Beni
- Sana Hiç Elveda Demedim Ki
- Bu Kalp Seni Unutur Mu?
- Meriç'in Gelini
- Ne Olur Gitme
- Ayrılan Kalpler
- Semira
- Sen Gidince
- Yüreğim Nereye?

Aralık ayının ortasıydı, öğle vakti birden kar yağmaya başlamıştı İstanbul'a. Kim bilir hangi galakside, belki de Andromeda'da, Uruguaylı Matos Rodriguez'in "La Cumparsita"sı çalıyor olmalıydı. İri kar taneleri zarif bir slow ritimle süzülüp iniyordu imparatorluk kentine. Meleklerin dokuduğu kat kat tüllerle utangaç bir gelin gibi örtünüyordu şehir. Çam ağaçları şen şakrak titreşiyordu.

Ve bembeyaz krizantemler…

Karın gizemli aydınlığında, Tayfun gazetede mühim bulduğu her haberi okumuş, spor sayfasını baştan sona hatmetmiş fakat yine de gideremeyişti can sıkıntısını. Oturduğu bej renk deri kaplı berjerden kalktı, gazeteyi katlayıp büfenin üzerine gelişigüzel attı. Bakışları, büfenin aynasında beliren hayaline ilişti ilgisizlikle. Durdu, gri renk kadife gömleğinin en üst düğmesini ilikleyip açık olan yakasını kapattı, uzun uzun kendini seyretti. Kemik yapısı kuvvetli, esmer yüzü asık, siyah gür kaşları çatıktı. Bezginlik volta atıyordu koyu yeşil gözlerinde. Gergin dudakları, hafif bir ruj sürülmüş gibi kırmızıydı. İri dalgalı kumral saçlarından birkaç perçem düşmüştü dar alnına.

Tayfun güzel giyinirdi, daha ilk bakışta ceket ve pantolonunun meşhur bir terzinin elinden çıktığı ya da ünlü bir marka-

nın ürünü olduğu anlaşılırdı. Dimdik vücudu, gururlu duruşuyla hemen dikkatini çekerdi kızların. Asena hariçti ama. O hiç hususi bir alaka göstermezdi Tayfun'a. Gayriihtiyari yüzünü sokağa doğru çevirdi. Manyetik bir çekim mi hasıl olmuştu neydi? Asena geçiyordu sokaktan.

Karşı sırada ve az aşağıda bulunan pembe boyalı bir evde otururdu. Tayfun çabucak büfenin önünden çekildi, pencereye yanaştı, aralık kalmış tül perdeleri iyice kenarlara itti, alnını cama yapıştırdı gürültüyle.

Duvara dayalı masada ders çalışan Eymen, kitabının kapağını kapattı:

– Ne oluyor Tayfun? Bu ne telaş, bu ne heyecan!

Bir cevap gelmeyince, Eymen masanın üstünden boynunu uzattı, caddeye bakındı. Tamamen kar kaplı geniş kaldırımın ortasında bir genç kız yürüyordu. Kayıp düşmemeye dikkat ediyordu her adımında. Başında kırmızı bir bere vardı; berenin kenarlarından fışkıran simsiyah uzun kıvırcık saçları beline kadar iniyordu. Kırmızı bere, siyah saçlar ve bembeyaz kar, fotoğrafçılığa ilgi duyanlar için çok hoş bir zıtlık oluşturmuştu. Genç kız bir ağacın altından geçerken dönüp arkasına bakınca, Eymen heyecanla bağırdı:

– Bu bizim Asena!

Daha ağzını kapatmadan yaptığı gafın farkına vardı, utancından koyu pembe bir renge büründü solgun yüzü. "Bu bizim Asena." demişti, Eymen'in sözünde kuvvetli bir sahiplenme vardı. Tayfun onun ses tonunda da sezinledi bunu, tedirgin oldu.

Gizlemek istediği ama hiç muvaffak olamadığı tehditkâr bir sesle sordu:

– Nereden "Bizim Asena" oluyormuş?

Bir kez olsun duygularından söz etmemesine rağmen, Eymen Tayfun'un Asena ile yakından alakadar olduğunu biliyordu. Sırtını sandalyesine dayadı, şakacı bir tavır takındı:

– Üçümüz de İstanbul doğumluyuz, Florya'da oturuyoruz ve aynı mahallenin insanlarıyız, daha ne olsun?

Tayfun memnuniyetle dudaklarını oynattı, aklından Eymen'in de Asena'dan hoşlandığı geçmişti bir an.

Rahmetli babasının en sevdiği arkadaşının oğluydu Eymen. Onunla aynı kıza gönül vermelerini istemezdi pek tabii ki!

Sert çıkışından utandı, fazla şımartılmış olması onu bazen densiz hareketlere sürüklüyordu. Bunun farkındaydı fakat bir türlü frenleyemezdi kendini!

O, anne-babasının evliliklerinin üzerinden on sene geçtikten sonra dünyaya gelen tek çocuğu, tek oğlu, tek vârisiydi.

İlkokulu, ortaokulu ve liseyi özel okullarda hiç zorlanmadan bitirmiş, Hukuk Fakültesi'ne girmeyi de becerebilmişti. Ancak içine bir isteksizlik gelmiş, bir türlü başlayamamıştı yüksek öğrenimine. Bir gün olsun derslere girmemişti.

Babası nasıl da istemişti okumasını, fakülteyi bitirmesini, doktora yapmasını. Şimdi bu umudu annesi ve anneannesi sürdürüyordu çılgıncasına.

Gözlerinin önünde onların endişeli yüzü uçuştu, sinirlendi. Bilhassa annesinin üzerine varması Tayfun'da müthiş bir tepki

yapıyordu. Fakülte konusu açıldı mı öfkeden titriyor, odadan çıkıyor, kapıyı şiddetle çarpıyordu.

Sonra da davranışından dolayı pişman oluyor, annesinin gönlünü almak için çaba sarf ediyordu. Ancak ayrıca öfkeleniyordu bu mecbur kalışa, her ne kadar belli etmese de.

Köşeyi dönmüş, Asena gitmişti. Tayfun pencereden ayrıldı, Eymen'in tam karşısında bulunan koltuğa geçti, oturdu, ayak ayak üstüne attı, arkaya doğru gerindi kendini gevşetti:

– Bugün şu karın zevkini çıkarmak, bir keyif yaşamak istiyorum. Ne dersin?

– Haklısın. Keyif zamanı.

Eymen, bakışlarını pencereden dışarıya saldı. Kar bütün damları, her bitkiyi, en küçük kara parçasını örtmüştü. Bahçelerde beyaz rengin festivali vardı, insanı kendine çekiyordu.

Kartopu oynayan çocukların sevinç çığlıkları geliyordu arka sokaklardan.

Evlerin pek çoğunun pencereleri yaşlı insan başlarıyla dolmuştu. Oturdukları yerden, duman tüten çaylarını yudumlayarak geleni geçeni seyrediyorlardı hatıralara dalmış bakışlarla.

Tayfun'un odası ikinci kattaydı. Akasya Sokağı'na bakan penceresinden Florya ormanı ve Küçükçekmece sahilleri boydan boya görünüyordu.

Beyaz bir sise bürünmüş denizin üzerinden, martı sürüleri süzülüp gidiyordu, Trakya taraflarına doğru bir masalın içinden geçercesine.

Jose de Espronceda'nın bir şiiri geldi Eymen'in hatrına:

"Bir tarafta Asya bir tarafta Avrupa ve onun önünde İstanbul."

Asya ile Avrupa'nın birleştiği alana bir söğüt ağacı zarafetiyle yerleşmiş kentin her bucağı nasıl da güzeldi ya Rabbi!

– Manzara alıp götürüyor insanı.

Tayfun, alnına düşmüş perçemlerini bir baş hareketiyle geri attı:

– Anladığın üzere, bu akşam evde durulmaz.

Eymen bakışlarını gökyüzüne çevirdi, ardından büfenin üzerinde duran çalar saate göz attı:

– Ben buraya gelirken, kar yağışı yeni başlamıştı. Evden saat yarımda ayrıldım, şimdi iki buçuk olmuş, demek iki saattir hiç aralıksız kar yağıyor, devam edecek gibi de görünüyor. Şu kar, her zaman insana evden dışarı çıkma arzusu verir, içimizde uyuyan çocuğu dürtükler.

– Var mısın bu gece şöyle gönlümüzce birlikte eğlenelim.

– Mesela ne yaparız Tayfun?

– Spor sahasına gider futbol oynarız.

– Onca insanı nereden bulacağız? On iki kişi lazım.

– Boş konuşuyorsun oğlum, herkes dışarı çıkar bu akşam. Sıkışırsak ufak çocuklardan alırız aramıza.

– Tamam anlaştık. Oturup ders çalışalım o zamana kadar.

– Sen çalış cici çocuk, az sonra televizyonda Kurda Tuzak filmi var, ben onu seyredeceğim.

– Annen beni buraya beraber ders çalışmamız için çağırdı.

– Biliyorum, bu annemin yeni taktiği. Senin gibi süper bir çocuk yanımda olursa, benim de ders çalışabileceğimi düşünüyor. Telefonun başına geçiyor; Metin'i, Şanzel'i, Berşan'ı, seni arıyor, hanginizi evde yakalarsa bize çağırıyor ders çalışmaya. Benim odam büyükmüş, ferahmış, manzaralıymış, burada güzel ders çalışılırmış…

– Doğru, ders çalışmak için mükemmel bir ortam.

Sert ve soğuk bir bakış bıraktı Tayfun çabucak Eymen'in iri kahverengi gözlerine.

– Benim ne yaptığımı fark etmedin mi oğlum?

– Gazete okudun.

– Ya gördün mü bak! İşte hep böyle. Kim gelirse ders çalışıyor, ben ise gazete okuyor, televizyon seyrediyor, sesini kısarak müzik dinliyorum.

– Sen de çalış Tayfun.

– Ne çalışacağım oğlum, dersim yok ki! Ben bu sene de gitmiyorum fakülteye.

– Annen, anneannen, arkadaşlar, pek devamlı değilse de arada sırada gittiğini sanıyorduk.

– Maalesef çok üzerime varıldığından yalan söylemek mecburiyetinde kalıyorum.

Düşünceli bir şekilde, Eymen el parmaklarının ucuna baktı sıkıntıyla:

– Bunu duymamış olmayı tercih ederdim.

– Dürüstlüğünü mü zedeledi?

– Öyle bir iddiam yok, ancak böyle bir davranışın dürüstlük sınırlarının dışında kaldığı kesin.

– Yalan söylemek hoşuma mı gidiyor sanıyorsun?

– Hayır! Hiçbir zaman seni aşağılık biri olarak bilmedim. Bazen biraz düşüncesiz hareket edersin fakat çok zekisindir. Ben her şeyi derin derin düşünürüm ama pek öyle zeki biri değilimdir biliyorsun.

Tayfun içten bir kahkaha savurdu:

– Hatırlıyorum, ortaokulu bitirdiğimiz sene böyle bir yargıya varmıştık birbirimiz hakkında.

– Ve önemli bir karar almıştık, hayatımız boyunca birbirimize destek olacaktık, tıpkı babalarımız gibi.

Babalarını anınca, onların anısına ikisi de kıpırdamadan kaldı bir müddet, geçmişe daldılar.

Üç sene önce aynı araba kazasında kaybetmişlerdi onları; ikisinin doğum tarihleri arasında sadece üç ay fark vardı. İkiz gibiydiler, çok yardımcı olurlardı birbirlerine.

Tayfun'un babasının Şişli girişinde bulunan büyük marketiyle ilgili olarak süt ürünleri imal eden bir firmayla bağlantı kurmak için Edirne'ye gitmişlerdi. Dönerken yağmur yağmış, lastikleri patlayınca bozuk yoldan dereye uçmuşlardı. O kısacık zaman diliminde ihtimal ki akıbetlerini anlamışlar, el ele tutuşarak gitmişlerdi ölüme.

Eymen başını önüne eğdi:

– Babam ortaokul ikide sınıfta kalınca morali bozulmuş, terk etmiş tahsil hayatını. Ancak yaşamı boyunca bunun piş-

manlığını taşıdığından benim okumamı çok isterdi. Üniversiteyi bitirirsem onun ruhu bundan haberdar olup çok memnun kalacakmış gibi bir his var içimde.

– Benim babam, Hukuk Fakültesi'ni kazandığımı duyduğunda çok sevinmişti. Mezun olduktan sonra beni kendi yanına almayı düşlerdi. En büyük ideali Yıldız Bank'ın Hukuk İşleri servisinde çalışmamdı. Kendisi Yüksek Ticaret'i bitirince oraya girmiş, çok memnun olmuş, hayatı boyunca orada kalmıştı.

– Allah rahmet etsin, Haydar amca çalışkan adamdı. Babasından kalan serveti dörde, beşe katlamış. Dedem onu severdi.

Tayfun, Eymen'in dedesini görmemişti fakat duyduğuna göre Şenlikköy camisinde müezzinlik yapıyordu. Üç oğlundan biri küçük yaşta ölmüş, diğeri Hollanda'ya gidip yerleşmişti, Eymen'in babası kalmıştı onunla.

Vârislerinin uyuşmazlığı sebebiyle bir türlü satılamayan, iki büyük site arasında sıkışıp kalmış, ön tarafı kırtasiye dükkânı arkası ev olarak kullanılan iki katlı küçük bir binayı satın almış, oğlunu evlendirip oraya yerleştirmişti.

Kırtasiye dükkânını bakkal dükkânı yapmışlardı. Eymen'in babası beş vakit namazını cemaatle kılmak için Şenlikköy camisine giderdi. Müşterisi olmadığı zamanlar demirbaş eşyalarından olan tahta bir sandalyeye oturur tespih çekerdi, gelenin geçenin ona bakmasına hiç aldırmadan.

Zengin muhitin ortasında onun alın teriyle para kazandığını, ailesine helal lokma yedirdiğini, hiç kimsenin servetini kıskanmadığını, Allah'ın rızasını kazanmaktan başka bir meselesi olmadığını tüm Florya halkı bilirdi.

Boynuna altın zincir takmış delikanlılarla şort giymiş genç kızlar, onun dükkânının uzağından geçerdi, İslam dışı yaşanan her hayata "yanlış" yaftasını yapıştırmakta ve onaylamadığını belirtmekte bir an tereddüt etmezdi.

Babası, "O adamın yanına gittiğim zaman, bütün alışkanlıklarım altüst oluyor, bir bardak biramı huzurla içemez oluyorum." derdi. O da dindar olmak isterdi. Sadece isterdi. Zavallı Ömer Bey, babasının sürekli yaktığı yeşil ışığa aldanmıştı yıllarca.

Binbir ümitle değişmesini beklemişti.

Babası değişmemişti. Tayfun da değişmeyecekti, altıncı hissi bir balyoz gibi vuruyordu kafasına.

Gayretli bir insandı babası, ancak marketin binasını ve Menekşe Köşk'ü yüksek faizle çalıştırdığı paralarla yaptırmıştı. İki kız kardeşine düşen hisseyi onlardan satın almış, eski evi yıkıp yeniden inşa etmişti. Ömer Bey gibi, Eymen de bilmiyordu bütün bunları. Faizden kazanılmış para ile yapılmış evde misafirdi, faizden kazanılmış para ile özel olarak ithal edilen masaya dayamıştı dirseklerini babasının hayat yolunda ilerleyen Eymen.

Aklından geçenleri arkadaşına anlatma isteği geçti içinden, fakat vazgeçti. Gereksizdi. Çok manasız… Ve lüzumsuz.

Dalgınlığından silkelendi, az önceki şakacı tavrına büründü:

– Babalarımızın tanışıyor olmalarından başka bir ortak özelliğimiz daha var.

– Neymiş o?

– 1900'lüyüz; ben 1975'liyim, sen 1976'lı. Asena da bizden, o da 1980'li. Ağabeyi Metin 1973'lü, Verda ile Asena aynı senenin çocukları, Verda da 1980'li.

– Nüfus dairesi gibisin.

– Ben senin gibi devamlı dersle meşgul olmuyorum oğlum, etrafımda olup bitenleri izliyorum. Biz mahalle gençleri çay bahçesinde sık sık toplanıp eğleniyoruz, ondan bundan haberler uçuruyoruz birbirimize. Sen eşek gibi çalışmaya özendinse ben ne edeyim!

"Eşek gibi" demesi Tayfun'un kaba şakalarındandı, fakat çok nadir ve pek sevimli bir havayla kullandığından, Eymen alınmazdı. Cevap vermedi, tebessüm etmekle yetindi.

Bir tepki gelmeyince Tayfun devam etti:

– Bir yere bağlı kalmanın beni sıktığını fark ettim, dilediğim şekilde yaşamayı seviyorum.

– Sürekli eğlenceli bir hayat yaşamak imkânsız Tayfun, yaşamın doğasında yok böyle bir şey. İnsan günün birinde hastalanabilir, hiç beklemediği bir anda annesini veya babasını ya da ikisini birden kaybedebilir, işleri bozulabilir. Her şeye hazırlıklı olmalıyız, bir sorumluluk taşımalıyız.

– Kâğıt üzerinde siyah harflerden; nokta, virgül, ünlem, soru işareti, parantezden ibaret malzemeye saatlerce bakmak patlatıyor beni artık. Üniversiteye başlayamam, devam edemem, bitiremem ben orayı, bunu herkesin anlaması gerek! Kitap okumak yerine yazılanları hazır görüntü şeklinde izlemek olsa belki, ona da "belki" diyorum.

– Bütün dersler televizyona uyarlansa mı diyorsun?

– Evet, televizyon dizisi hâline getirilsin, pek tabii renkli ve ilgi çekici olaraktan.

– "Zenginin malı züğürdün çenesini yorar." derler. Senin dediğin, televizyonun ilmi talan etmesi olur. Senin teorini destekleyecek tek bir öğretim üyesi çıkmaz.

– Teorimi iflas ettirdin, sana nasıl kırılmayayım şimdi?

– Benimki seni gerçeğe davet.

Tayfun iki elini birden saçlarının üzerinden geçirdi, ensesinde kenetledi, göz kapaklarını hafifçe indirip arkadaşını süzdü.

– Biliyor musun, sana acıyorum. Ömrün davetle geçiyor.

Eymen'in gözleri şaşkınlıkla açıldı:

– Ne gibi?

– Oğlum, sen değil misin bizleri beş vakit namaz kılmaya davet eden. Her Ramazan ayı geldiğinde oruç tutmaya, kızlarla dans etmemeye, onlarla tokalaşmamaya, ahiret hayatına hazırlanmaya; say say bitmez tükenmez senin davetlerin. Hepsini güle güle, sen iyi günlerde kullan, lütfen bana dokunma.

Tayfun ayağa kalktı, masanın üzerinde duran kumandayı eline aldı, televizyonu açtı:

– Özlemişsindir, sen kitaplarına dön harika çocuk, ben Kurda Tuzak filmini seyredeceğim şöyle bir keyifle. İsme gel; Kurda Tuzak. Şapkam olsa başımdan uçacak kadar güzel bir isim.

– Bana öyle gelmiyor.

– Gelse ağzım bir karış açık kalırdı. Sen Çağrı, Hazret-i Ömer'in Hayatı gibi filmleri beğenirsin.

– Beni yanlış tanıyorsun.

– Yanlış mı? Ne yanlışı, hiç tanımıyorum, hiç anlamıyorum seni. "Pisi pisi, var mı senin gibisi?" Söyler misin, gösterir misin bana bir benzerini şu koca dünyada?

– Çook. Yüce Allah, kıyamete dek kaim kılacak dinini onlarla.

– Sen de onlardan birisin.

– İnşallah. Bugün sözlü ve yazılı medya, insanı kendi kendisinin rabbi yapmaya çalışıyor. "İnsan hayatını en iyi kendi düzenler. Hesap vermeyecektir. Hiçbir şeyden sorumlu ve mükellef değildir. Dilediği gibi yaşar. Ahiret diye bir şey yoktur." diyor.

– Benim müthiş bir tanımımı yaptın Eymen, bravo, kocaman bir bravo!

Eymen, bir elini ders kitabının kapağı üzerine koydu, başını üzüntüyle salladı, arkadaşına uzun bir hayretle baktı.

– Ne bakıyorsun, çok mu özlemiştin beni?

– Evvelce dinine saygın vardı, onu yitirmişsin, sözlerin küfür kokuyor, fark etmiyor musun?

Televizyon ekranında beliren Kurda Tuzak yazısını okuyordu Tayfun, samimiyet aktı kalbinden diline:

– Biraz.

Hemen ardından koltuğuna geçip kuruldu, başını arkaya yasladı. Ne demekti biraz? Eymen'in içine huzursuzluk çöktü, iman şüphe kabul etmezdi:

– Küfürden ve küfür sözlerden çok şiddetli kaçınmalı, tövbe etmeli.

– Tövbe. Gönlün oldu mu? İyi, çok iyi.

– İyi olan ne? Tövbe etmen mi?

– Allah aşkına bırak tövbeyi filan. Film yeni başlıyor, tamamını seyredebileceğim. Ben ona "çok iyi" diyorum. Edebiyat birikimim beslenecek. Biliyor musun, Asena, Edebiyat Fakültesi'ne girmeyi düşünüyormuş.

– Puan tutturması en kolay yerlerden biri.

– Asena'nın tercihi puan meselesinden mi oğlum, romantikliğinden. Tıbbın puanını tutturur kanaatindeyim, harıl harıl üniversite imtihanlarına hazırlanıyor.

– Geçen sene niye girip şansını denemedi?

– Azimli bir kız; ortaokul ve lise hayatı boyunca her ders döneminde takdir almış. Bir deste takdirnamesi var kütüphanelerinde, Metin gösterdi bana. Böyle olunca da kendinden emin bir vaziyette girmek istiyor imtihana.

– Hepten hırslıymış.

– Evet. Ağabeyi anlatmıştı; Asena tahsili boyunca hiçbir güzel filmi kaçırmamış, davet edildiği her toplantıya gitmiş, iyi havalarda saatlerce çay bahçesinde otururmuş arkadaşlarıyla, gene de hiç takıntısız ve de takdirle geçmiş sınıflarını. Ne parlak kız yani, değil mi?

– Ona karşı büyük bir hayranlık duyuyorsun.

– Ne yazık ki öyle!

Eymen'in gözlerinden şaşkınlık taştı:

– Bedbin bir ses tonu ve umutsuz bir söyleyiş seninki.

– Sen nasıl olmasını bekliyordun?

– Güvenli ve kendinden emin bir "evet" diyeceğini düşünmüştüm.

– Niçin?

– Çok yakışıklısın, zenginsin, en trendi giyinen erkeklerden birisin.

Filmin jeneriği bitmiş, araya reklamlar girmişti. Tayfun televizyonun sesini iyice kıstı, yüzünü arkadaşına doğru çevirdi, güldü:

– Sen pek bir cool çocuksun aramızda.

– Hakkımda böyle düşünülmesi haksızlık değil mi sence?

Gülmesini kesti, ciddi bir ses tonuyla cevap verdi Tayfun:

– Haksızlık.

– Benden başka hiçbirinizin zamanı iyi organize etme ve planlı olma gibi bir meseleniz yok, hiç probleminiz yok.

– Çok doğru, maddi imkânlarımız geniş, güvendiğimiz dağlarımız var bizim.

Tayfun gayet mütebessimdi.

Eymen de gülümsedi, hiç bu derece açık konuşmamışlardı o güne dek. Kalbinden geçenleri söylemek hususunda daha bir cesaretlendi:

– Sen, güvendiğin dağlara bir gün kar yağabilir endişesi taşımıyorsun.

– Bu da doğru. Bizim beş katlı süpermarket güzel çalışıyor, işler tıkırında. Her ay muntazam para geliyor. Ayrıca babamdan maaş da alıyoruz.

– Allah daha ziyade etsin.

– Sağ ol. Sonra ben, bir ömrün yükünü omuzlarımda taşıyamam; gün gün yaşamayı tercih ederim.

– Ben, saat saat yaşıyorsun desem?

– Olabilir, öyle de değerlendirebilirsin, fark etmez benim için.

İki delikanlı aynı anda birer küçük kahkaha attılar ve dostça baktılar birbirlerine.

Tayfun, bir eliyle savurma işareti yaptı:

– Negatif duyguları ve problemleri ben hemencecik def ederim hayatımdan.

– Haydar amca, market işlerinden çok yakınırmış babama, sen nasıl idare ediyorsun?

– Babam marketi benim üzerime yapmıştı. Marketin müdürü Celal Bey'e vekâlet verdim, kurtardım kendimi stresten.

Eymen'in yüzünde endişe bulutu gezindi, doğru bulmamıştı bu davranışı:

– Celal Bey'i babanın vefatından sonra yanına aldın, çabucak müdür yaptın. Ona fazla yetki vermişsin gibime geliyor, bu kadar kısa zamanda çok iyi tanımış olamazsın adamı.

– Ben septik, şüpheci biri değilim. Ne demişler: "Tevekkeltü alellah." Sevin arkadaşım, bak neler biliyorum ben!

– Sen mütevekkil olmayı yanlış anlıyorsun Tayfun. Tevekkül her işte bütün sebepleri yerine getirdikten sonra ilahi kudretin meydana çıkmasına bekleyici olmaktır. Peygamber Efendimizin buyurduğu gibi, deveyi bağladıktan sonra Hakk'a bağlanmaktır. Annen ve anneannen nasıl razı oldu Celal Bey'in müdürlüğüne?

Bu suale Tayfun sinirlendi. Oturup Eymen ile muhabbete koyulduğuna pişman oldu. Dudaklarının arasından kıpkızıl nefesini yavaş yavaş bıraktı. Annesinin ve anneannesinin haberi yoktu, vekâlet işini gizliyorlardı onlardan, yüzünü buruşturdu:

– Babamın vefatından beri her zaman, her hususta kararları kendim veriyorum.

– Etrafındakiler de buna uyuyor mu?

– Evet, itiraz etseler de fazla baskı yapmıyorlar. Belki nasıl olsa onları dinlemeyeceğimi bildiklerinden öyle davranıyorlardır.

– Sen dilediğini yapıyor, istediğin yere gidiyorsun. Hiçbir şey için ufacık bir kaygı taşımıyorsun. Üniversiteye girdin ama bir gayret gösterip okumuyorsun. Hiç kimseyi takmıyorsun. Üniversite diploması her zaman geçerlidir, bunu unutma!

– Ben yerleşmiş yargılara önem vermem. Aile içinde herkes öğrendi bunu.

Tayfun'un hayat programında çalışma olmadığı gibi, bir "günah" mefhumu da yoktu. Hiç yanaşmazdı Allah'ın yasaklarının neler olduğunu öğrenmeye.

Eymen'in gözlerinin önünde babasının sevimli hayali belirdi. Fırsat buldu mu sıralardı günah olan hareketleri. Onları kızlarla flört etmekten çok sakındırırdı.

Kızlarla yakın arkadaşlığa engel koyduğundan, "günah" kelimesinden hiç hazzetmezdi Tayfun.

İlahi yasakların, genel kural olarak, insanın ruhi durumuna, sağlığına, aile düzenine ve toplum yapısına zarar verecek

şeylerden uzak tutmadaki belirgin hikmetini görmemekte ısrar ederdi.

Birkaç aydır görüşmemişlerdi. Eymen arkadaşını kendinden daha bir uzak, daha bir yabancı, onu daha bir başka buluyor, soramıyordu nedenini, niçinini, sebebini!

Laf cambazlığı yapıp Tayfun ip üzerinde yürüyecek, bir cevap vermeyecekti, çok emindi bundan. Bir pil gibi pozitif ve negatif kutupluydu. Maharetle birinden diğerine sıçrayacaktı.

Vicdanı, kulaklarını dikmiş, Tayfun'u gözetliyordu dikkatle. Arkadaşının kötü arzu ve davranışlarını terk etmesini, ima yoluyla olsun söylemeden edemeyecekti:

– Ben her akşam nefsime günün yirmi dört saati içinde Allah için ne yaptığımı sorarım. Nefsimizi çok sık muhasebeye çekmeli, kendimizle hesaplaşmaktan kaçınmamalıyız.

Eymen'in sözleri dışarıda yağan kar taneleri gibi odada bembeyaz uçuştu; Tayfun bundan etkilendi, hafif bir kapı araladı kalbinden:

– Ben bazen karakter değiştiriyorum. Kötü düşünüyor, kendime çok zararı olan şeyler istiyorum.

– Şeytan, nefs-i emmaremizin en yakın dostu. Ancak iman kuvvetiyle kurtulabiliriz kendimize ve çevremize fenalık etmekten.

– Kendime zararım olabilir ama başkalarına zarar vermek aklımın ucundan geçmez benim.

– Kötülük bulaşıcı hastalık gibidir, bugün değilse yarın veya bir sonraki gün mutlaka birilerinin canını yakar.

– Sen ne kendine ne başkalarına zarar vermezsin, herkesle aynı derecede arkadaşsın.

– Hayır. Bazen açık sözlülüğümün dozunu kaçırdığımdan, insanlarla iletişimim kesintiye uğruyor. Benimle bir araya gelmek istemiyorlar veya ben, sözlerim dinlenmeyince kırılıyor, kabuğuma çekiliyor, yengeç oluyorum.

– Güzel bir misal verdin Eymen; bir zaman güzel ve kendi kendinle barışık dünyanın içinde kalıyorsun. Kötü, fena, çirkin bir şeyler yapmıyorsun.

– Beni bir tarafa bırak da kendinden haber ver. Bir sürü yeni arkadaş edinmişsin, çok yalın ilişkiler içindeymişsin onlarla.

– Mesela kiminle?

– Sakın bilmediğim bir milyon arkadaşının ismini benden isteme.

– İyi misin sen oğlum? Kim söyledi sana çok arkadaşım olduğunu?

– Annen anneme söylemiş, telefon mütemadiyen çalışıyor ve sen her gece değişik kimselerle buluşuyormuşsun dışarıda.

– Annemin hayal gücü çok kuvvetlidir ve kafasını fazla çalıştırır.

Tayfun, cümlesini bitirince boynunu kapıya doğru uzattı, alt kattan gelen sesi dinledi:

– Annem, bizi yemeğe çağırıyor.

Eymen başını çevirip televizyon ekranına baktı:

– Kurda Tuzak başladı. Seyretmeyecek misin?

– Allah belalarını versin! On beş dakikadır bana reklamları izletiyorlar, kafalarına çalsınlar filmi! Kaz bunlar kaz!

– Senin ağzın bozulmuş Tayfun. Küçük, kaba şakaların olurdu; şimdiyse kötü konuşuyorsun.

– "Körle yatan şaşı kalkar." derler oğlum. Boş veeer, kalk gidelim yemeğe.

Özene bezene bir sofra hazırlamıştı Nilay Hanım.

Gözünü başarı hırsı bürüdüğünden değil, sorumluluğunu idrak ettiği için çok çalıştığını bildiğinden, Nilay Hanım Eymen'i takdir ederdi. Onu fazlaca içine kapanık, biraz soğuk fakat hiç zararsız bir çocuk olarak tanırdı.

Oğlu ile Eymen'in arkadaşlıklarını kesintisiz sürdürmelerini isterdi. Odaya girerlerken gülerek baktı ikisine de:

– Yemekler soğumadan sofraya buyurun çocuklar.

Eymen, masanın yanına geldi. Bir sandalye çekip oturdu:

– Nilay teyze, yeşil enerji ile donatmışsınız sofrayı.

Annesinin beyaz bir porselen kâseyle önüne sürdüğü ıspanak çorbasından Tayfun bir yudum aldı, pek beğendi:

– Mımmm, nefis olmuş canikom.

Dolmayı severdi. Eymen tam ortaya konmuş büyük kâğıt tabaktan bir tane yaprak dolması aldı, çorbaya başlamadan önce.

– Dolma çok lezzetli, elinize sağlık.

Nilay Hanım mutfağa yakın sandalyeye oturdu, pek neşeliydi:

– Afiyet olsun.

Tayfun'un anneannesi, önüne konmuş küçük tabaktan salata yiyordu:

– Şu Nilay, marulları bu kadar incecik nasıl doğruyor, şaşıyorum. Yemek yapmaya hiç üşenmiyor. Çeşit çeşit yemek yapar, yorulmaktan da şikâyet etmez.

– "Her eve lazım" bir kadındır benim annem, tatlıları da güzeldir. Şu saray sarmasından veya dürümden al Eymen, enfes bir şeydir.

İştahla bakıyordu anneanne tatlılara. Muzip bir gülüş asıldı Nilay Hanım'ın dudaklarına.

– Kâfi miktarda yedin anne, devasa bedenini azıcık da olsa inceltmeyi düşünüyorsan, bakışlarını tatlılardan başka tarafa çevir.

Azıcık kırıldı anneanne:

– Bunu bilmeyecek ne var Nilay kızım, tatlıların hepsi yasak bana. Birkaç tane yeşil zeytin alıp hemencecik kalkayım.

– Zeytin Ayvalık'tanmış anne, bizim market müdürü telefonda söyledi.

– Yaa, Gemlik zeytininden daha farklı lezzette.

– Şu zeytin, insanoğlunun dostu, hiç eksik olmaz zenginin de fakirin de sofrasından.

Tayfun annesiyle anneannesinin sohbetine katıldı:

– Ve zeytin barışın simgesidir.

Oğlu ile göz göze gelmemek için Nilay Hanım bakışlarını tabağına dikti:

– Barışa ait laflar etmesini beceriyorsun ama etrafına sataşmaktan kendini alıkoyamıyorsun.

Anneanne çıkıştı:

– Kızım, dokunma çocuğa, iki lokma ekmeğini rahat yesin.

– Ben kimsenin yemeğine mâni değilim, yiyip bitirmeleri için yaptım onca yemeği.

Tayfun meyve sepetinden bir elma aldı, gözünün ucuyla annesinin yüzünü inceledi.

Sabah uyandığında, annesi ceketinin ceplerini karıştırıyordu. Arabanın anahtarını aradığını söylemişse de Tayfun'un canı çok sıkılmıştı. "Haklı bir sebeple de olsa ceplerimi karıştıramazsın." demiş, annesini terslemişti. Aradan yedi sekiz saat geçtiği hâlde unutmamıştı annesi, onun verdiği cevabı. Elmayı sepete attı, kalktı, annesinin yanına gitti, şapırtılı bir sesle alnından öptü:

– Özür dilerim, seni incitmek istememiştim.

Anne kalbi, ah anne kalbi yavrusunu affetmeye çılgıncasına hazırdı. Gözlerinin içi çiçeklendi sevinçten.

– Benimki de fazlaca bir hassasiyetti. Uykudan uyanmıştın, sersemliğin üzerindeydi henüz.

– Evet anne, aynen dediğin gibiydim. Seni kolunu askıya uzatmış ceketimin ceplerini karıştırıyor görünce şaşırdım birden, ancak lütfen tekerrür etmesin.

– Aman oğlum, ne zamandan beri peydahlandı bu resmiyet?

– Yirmi üç yaşındayım, benim de özel bir hayatım var. Ceplerimin, çekmecelerimin didik didik edilmesinden hoşlanmam.

Anneanne eline aldığı bir kâğıt peçete ile dudaklarını kuruladı, manalı bir kahkaha attı:

– A oğlum, bir kız resmine rastlamamızdan çekiniyorsan boşuna, seviniriz üstelik.

Tayfun çabucak bütün vücuduyla anneannesine doğru yöneldi.

– Kız meselesi değil tonton.

– Ya ne öyleyse oğlum?

– Gel de sinirlenme. En ufak şeyi problem hâline getirmekte annemle sen uzmansınız âdeta. İstemiyorum diyorum, is… te… mi… yo… rum, yetti mi?

Sofrayı toplayacaktı Nilay Hanım, küçük mavi önlüğünü bağlıyordu:

– Eymen'in önünde uzatma, kes şu münakaşayı oğlum. Çocuğu geldiğine geleceğine pişman edeceksin, dedi.

Boş tabakları üst üste koydu:

– Nasıl diyorsan öyle olsun, bir daha ne çekmecelerine ne de ceplerine bakarız. İçlerinde yılan var kabul ederiz.

– Yılan mı?

Tayfun şaşırmıştı.

– Evet, yılan. Gene mi olmadı?

Tayfun başını öne yıktı, öyle bir garip kaldı birkaç saniye. Sonra başını kaldırdı, önce annesinin, ardından anneannesinin ve nihayet Eymen'in yüzünde gezdirdi ürkek bakışlarını. Torununun gergin hâlini, gözlerinin puslu ifadesini anneanne fark etti:

– Yılandan çok mu korkuyorsun, adının anılmasını istemiyor musun Tayfun?

– Yok canım, olur mu öyle şey?

– Niye tuhaflaştın peki?

Muzip bir edayla gülümsedi Tayfun:

– Spartaküs'e sor.

– Spartaküs de kim?

– Roma'ya karşı girişilen gladyatörler ayaklanmasının önderi. Asena, Eymen için "Spartaküs gibi çocuk." diyor.

– Bak sen şu Asena'ya! Sessiz sedasız oturduğu yerden ne işler karıştırıyor, mahalleyi eğlenceye alıyor demek.

Tayfun, anneannesine yaklaştı, bir eliyle hafif hafif sırtına vurdu:

– Sen onun hakkında yanılıyorsun tontonum. O, yaşlıların yanında oturur kuzu kuzu, arkadaşlarının arasında bir ateş parçası, çok can yakıcı bir kız.

Asena'lar onların sokağına geleli on iki sene olmuştu. Babası mimardı, beş yüz metre karelik yere özene bezene bir ev yapmış, iki senede bitirebilmişti inşaatını.

Taşınmalarının üzerinden bir sene kadar bir zaman geçtikten sonra gitmişlerdi ana kız onlara, "hoş geldiniz" demeye.

Evin odalarını gezerken en büyük eşyadan en küçük aksesuara kadar, modern yaşamın rahatlığını ve lüksünü hissetmişlerdi. Ayrı bir teknolojik yenilikle merhabalaşmışlardı evin her köşesinde. İlk kez o gün görmüşlerdi Asena'yı. Çizgili, beyaz keten bir şort giymişti. Kısacık kesilmiş saçları, hafif

üçgenimsi yüzünü olgun böğürtlenlerden yapılmış bir taç gibi sarmıştı.

Uzun kıvırcık kirpiklerle çevrili iri gözleri çok şaşırtmıştı ana kızı. İnsana hem çok yakınmış hem de çok uzakmış gibi bir bakışı vardı Asena'nın. Asla büyümeyecek bir çocuktu ya da yaşından çok önce olgunlaşmış bir minik.

Tek tek sorarak öğrenmişlerdi; yaşının kaç olduğunu, okula başladığını, Florya'da arkadaşlık ettiği kızların içinde en çok Verda'yı sevdiğini ve sadece onunla olmaktan hoşlandığını.

Asena'nın annesi; dinamik, düzenli, yenilikçi bir ev kadınıydı. Fakat sosyal değildi, çevreyle zor iletişim kurmuştu. Kadın yalnızlığı seçiyordu, son birkaç senedir azıcık artmıştı samimiyetleri. Yolda karşılaştıklarında hâl hatır soruyorlar, ev işlerinin ağırlığından söz ediyorlar, temizlik işlerini görecek kadın bulmakta yardımcı oluyorlardı birbirlerine.

İki gün önce pencere önünden geçerken görmüştü Asena'yı, tembel tembel yürüyordu, adım atmaya üşenir gibi bir hâli vardı. Güldü:

– Yere bakan, yürek yakan şu Asena hangi sebepten ötürü Spartaküs'e benzetiyormuş Eymen'i?

– Bilmem, kendine sormak lazım. Verda'nın ağabeyi Mehmet'e söylemiş; böyle bir şey dememişse ben Mehmet'in yalancısıyım.

– Niye uydursun böyle bir yalanı Mehmet oğlum? Mantıksız konuşma.

Tayfun işaret parmağını şakağına dayadı:

– Spartaküs toplumsal bir devrim denemesine girişmiş biri, sebebi bu olabilir. Eymen'in bizden farklı kişiliği tüm münasebetlerine yansıyor. İsimlendiremediğimiz bir duygu bizi ondan kesiyor, acayip bir şey, çok garip, sanki korkuyoruz Eymen'den.

Tebessüm uçuştu Eymen'in elmacık kemiklerinde, gözleri ışıldadı cevap olarak.

– Memnun oldun, gülüyorsun, dedi Tayfun.

– Hatırıma Peygamber Efendimizin bir hadis-i şerifi geldi de.

"Peygamber Efendimiz" sözü, anneanneye pek sevimli geldi. Hayran hayran baktı Eymen'in uzun, zayıf yüzüne, biraz irice duran kalın dudaklarına. Çöllerde yıllardır susuz gezen yaşlı, yorgun ruhu bir vaha görmüştü; serin, tatlı bir sudan avuçlayacaktı kaktüslerin gölgesinde. Ağzı hafif açık bekledi. Sabırla bekledi. Neşeyle bekledi. Eymen susmuş, tek kelime etmiyordu. Telaşlandı:

– Hadis-i şerif okuyacaktın, neden durakladın oğlum?

Eymen sandalyesinde dikleşti, saygılı bir tavır aldı:

– Nesira teyze, ben bir hadis-i şerifi hatırladığımı söyledim, okumayı düşünmemiştim.

– Bize oku oğlum, oku da kulaklarımız şenlensin.

– Memnuniyetle. Peygamber Efendimiz, bir hadis-i şeriflerinde:

"Allah'tan korkan bir kimseden her şey korkar. Allah'tan korkmayan bir kimseyi ise Allah, her şeyden korkutur." buyurmuştur.

Yaşlı kadın öne doğru eğildi, mutfak kapısına doğru seslendi:

– Mutfağı sonra toplarsın Nilay, yanımıza gel. Eymen hadis-i şerif okuyor, içim açıldı vallahi, sen de dinle.

– Çocuklara çay hazırlayacağım anne, dedi Nilay Hanım duyurmak için bir hayli yüksek sesle.

Aceleci adımlarla Tayfun mutfak kapısına vardı, durdu:

– Biz çayımızı dışarıda içeriz canikom.

Döndü, başıyla merdivenleri işaret edip arkadaşını yukarı çağırdı:

– Biz önce odamıza çıkalım Eymen, biraz da kulaklarımızı şımartalım, müzik dinleyelim.

– Ben abdest alıp akşam namazını kılacağım.

– Ne istersen yap oğlum, mâni olan mı var? Bir saat sonra çıkarız sokağa, fark etmez.

Eymen akşam namazını kılmaya durduğunda Tayfun vazgeçti müzik dinlemekten.

Kış mevsimi kocamandı. Dört ayı tıklım tıklım dolduracaktı; yağmurlu gün, fırtınalı gün, hava kapalı gün, yerlerin buzlandığı gün. Karlı gün az olurdu, evde niçin oturup vakit kaybetsinlerdi?

İki delikanlı, arka arkaya, montlarını sırtlarına geçirdiler. Peş peşe kapıya doğru yürüdüler. Tayfun başını çevirmeden annesini evden ayrılacağından haberdar etti:

– Anne, ben iki üç saat sonra gelirim.

Anneanne sevinçle seslendi:

– Dört saat, altı saat, yedi saat sonra gel yavrum.

Şehvetlerin isteğine ve şeytanın çağrısına itaat etmeyen bir nefis taşıyan Eymen, ne güzel arkadaştı! Allah'ın, İslam nuruyla kalbine genişlik verdiği bir delikanlıydı o.

Eymen'le birlikte zaman geçirmeye torunu kendini bir kaptırabilseydi… Tokmağından tutmuş, kapıyı çekip kapatıyordu Tayfun; bir vaveyla koptu ciğerlerinden:

– Sabaha karşı gel!

Kar durmuş, hava ayaz kesmişti. Bulutların bir kısmı çekilmiş, ay çıkmıştı. Altın tozları dökülüyordu beyaz gecenin üstüne. Genç kızlar, delikanlılar ve ilkokul çağında olan çocuklarla dolmuştu ara sokaklar. Hepsi parka giyinmiş, boyunlarına atkı dolamış, başlarına bere takmış, ellerine eldiven geçirmişlerdi.

Kar, kıpkırmızı gülüşler açtırmıştı genç ve sıhhatli yüzlere. Tayfun koluyla, arkadaşını iki omzundan tuttu sardı:

– Seninleyim ya, beni eve sokmayacaklar nerdeyse. Bak, gör işte, ne mübarek adamsın!

Eymen, arkadaşının omzunda duran elini şefkatle okşadı:

– O kadar da değil. Ben sana Hazret-i Ali'nin sözü ile cevap vereceğim: "Ya Rabbi, benim için söylenenlerden dolayı beni mesul tutma. Onların bilmediği taraflarımı da affeyle ve beni onların zannettiklerinden daha iyi eyle."

Tayfun durdu, diğer kolunu arkadaşının göğsüne dayadı, yolunu kesti:

– Bir dakika, neymiş benim senin hakkında bilmediğim?

– Zehir hafiye gibisin, hiçbir şey kaçmıyor kulağından.

– Soruma cevap vermedin, atlatıyorsun beni.

Terk Etme Beni

SEVİM ASIMGİL

Aşk belki de karşıdakini tanımadan onun estirdiği meltemlere kendini bırakıp gitmekti. Böyle düşünüyordu mahallenin en güzel kızı Asena. Kalbine giden yolu ustalıkla geçtiğini sanmıştı Tayfun'un.

Aşk bir his miydi yalnızca, yoksa çok daha fazlası mı? Verilecek hesaplar, alınacak dersler bekliyordu Asena'yı. Hayat, musibete uğramadan nasihati anlamaya müsaade etmiyordu kimilerine. Tez canlı, çocuksu bir kişiliği bile olgunlaştıran müthiş olaylar zincirinin her halkasını geçişte, bir sonrakine erişmenin aceleciliğiyle sayfaları çevireceksiniz.

Bir çırpıda okuyup bitireceğiniz sürükleyici bir Sevim Asımgil romanı daha karşınızda.

www.hayatyayinlari.com

9 786051 510606

₺32

twitter.com/hayatyayinlari
facebook.com/hayatyayinlari
Instagram.com/hayatyayinlari

Aşkla Dokun Hayata
#aşkladokunhayata